

Šmankote. Ona byla i u toho, když se *bojovalo*? Moje drobná stará paní domácí?

Nevěděla jsem, co si myslet a jak pokračovat v nesouvislém rozhovoru, tak jsem znovu zvedla ten záhadný vzkaz, který dorazil poštou, a ukázala jí ho. „Paní Tupperová,“ požádala jsem ji, „máte tušení...“ Prudce zavrtěla hlavou. „Já prostě nevím!“ vykřikla. „Nedává to žádnéj smysl. Tam sem byla nepodstatná!“

Nepodstatná, ale odvážná, pomyslela jsem si. A přesto pořád jen obyčejná žena, která se náhodou ocitla ve válce. Kdo byl, u všech svatých, její tajemný nepřítel? To zuřivé písmo zcela jistě patřilo muži. Co po ní chtěl? Teď po třiceti čtyřech letech?

Ačkoli se moje zvědavost možná nikdy neukojí, cítila jsem jako svou povinnost jí s touto tajuplnou záležitostí pomoci.

KAPITOLA DRUHÁ

A tak jsem, jako každá počestná mladá dáma, vyhledala mužského zástupce, který byl starší a moudřejší a mohla jsem se ho zeptat na radu: doktora Leslieho Ragostina, vědeckého investigátora, mého zaměstnavatele.

Žertuji. Doktor Ragostin byl pouhou fikcí a výmyslem, abych se mohla věnovat hledání zmizelých věcí a osob. Celý následující den jsem si v práci jako slečna Meshlová, sekretářka tohoto významného muže, lámala hlavu s problémem paní Tupperové. Jak se s odesílatelem toho záhadného výhružného dopisu vypořádat?

Bylo mým zvykem, že jsem si nejdříve sedla ke stolu a se-psala seznam otázek:

Proč „poštovní holub“? Protože našla cestu domů? Jsou všichni poštovní holubi stejní? Nazvat někoho holubem byl velmi zvláštní způsob urážky. Američané používají termín nástrahový holub pro špiela. Je, řekněme mu osoba X, Američan?